

[Lone Dybkjær.]

ger, fru Nathalie Lind fremsatte på daværende tidspunkt.

Når det er sagt, skal det også siges, at jeg er klar over den række af betænkeligheder, der fra flere sider er rejst og vil blive rejst om dette spørgsmål. Jeg har netop derfor læst Folketingets Forhandlinger fra 1952, hvoraf det bl. a. fremgår, at det radikale venstre også i 1952 anbefalede, at man stemte imod dødsstraffens indførelse. Jeg skal tillade mig at citere herfra dels et citat af professor Le Maire fra den radikale ordførers tale, dels et citat fra denne tale. Le Maire siger:

„... vi står her ved lovgivningsbeføjelsens yderste grænse. Vi kan sige, hvis vi vil tale højtideligt, at vi i og for sig står ved grænsen mellem det menneskelige og det guddommelige. Det er en religiøs — eller etisk — betragtning, jeg her lægger til grund; men det er heller ikke noget almindeligt femøresspørgsmål, om man kan tage en medborgers liv.“

Jeg skal fortsætte med at sige, hvad den radikale ordfører sagde dengang:

„Nej, tanken om nu at genindføre dødsstraffen i den borgerlige straffelov, efter at denne var blevet renset derfor allerede i 1930, er så sandelig ikke noget femøresanliggende. Jeg kan ikke se rettere, end at ærede medlemmer, som stemmer for denne atavisme — det har jeg vist lov at kalde dødsstraffens genindførelse — påtager sig et for tungt ansvar. Jeg advarer indtrængende mod dette. Det er som påvist i åben modstrid med den tankegang, der behersker internationale kriminalistkredse, det er i strid med det bedste i vort eget folks livsopfattelse, og det vil til syvende og sidst være virkningsløst over for det formål, man mener at tjene.“

Hverken argumenterne fra dengang for dødsstraffen eller senere argumenter har overbevist mig eller den radikale gruppe, og vi anbefaler derfor lovforslaget til vedtagelse og går altså ind for, at dødsstraffen afskaffes her i landet.

Hans Toft (KF):

Spørgsmålet om dødsstraffen vedrører en række enkeltbestemmelser såvel i den militære som i den civile straffelov, og forslagsstillerne har ønsket, at der skulle være lejlighed til en stillingtagen ud fra et ganske principielt synspunkt. Heri er jeg enig, men jeg synes, det samtidig må betones, som også justitsministeren gjorde det, at der jo kun er tale om, at vi har en lov, der giver mulighed for dødsstraf i krigstid, og at der vel ikke er noget parti eller nogen personer her i folketinget, der ønsker en dødsstraf også i fredstid.

Men det er jo ikke første gang, folketinget har behandlet et forslag om afskaffelse af dødsstraffen, og her tænker jeg ikke på forslaget fremsættelse i fjor. Det bliver heller ikke første gang, folketinget afskaffer en sådan lov om dødsstraf, hvis dette lovforslag gennemføres. Flere talere har været inde på det; det skete sidst i 1930, efter at man havde haft en indgående diskussion i forbindelse med den store straffelovsændring dengang. Der var altså noget, der fik folketinget til at afskaffe dødsstraffen i 1930, men der var altså også noget, der fik folketinget til at genindføre dødsstraffen med tilbagevirkende kraft, dengang landet igen kom ud i en krigssituation. Efter en 15 års udvikling, som da havde fundet sted fra 1930 til 1945 også i den hjemlige kriminalpolitik i retning af mere menneskelige strafferammer, som jeg gerne vil betone jeg heller ikke mener dødsstraffen indbefattes i, ja, så vedtog folketinget altså igen i denne usædvanlige situation at genindføre dødsstraffen, og nu med tilbagevirkende kraft, altså en endnu kraftigere reaktionsform end den, man havde afskaffet 15 år tidligere.

Jeg synes, det siger noget om de ganske unormale tilstande, som spirer frem i en krigs kølvand. Vi ved fra 1945, hvordan folkestemningen var — og efter al sandsynlighed også vil blive i en tilsvarende situation. Vi ved, at der i en krigssituation vil være endog meget stor tendens til selvtægt over for disse vel nok grovest tænkelige forbry-